

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 29, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'4
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

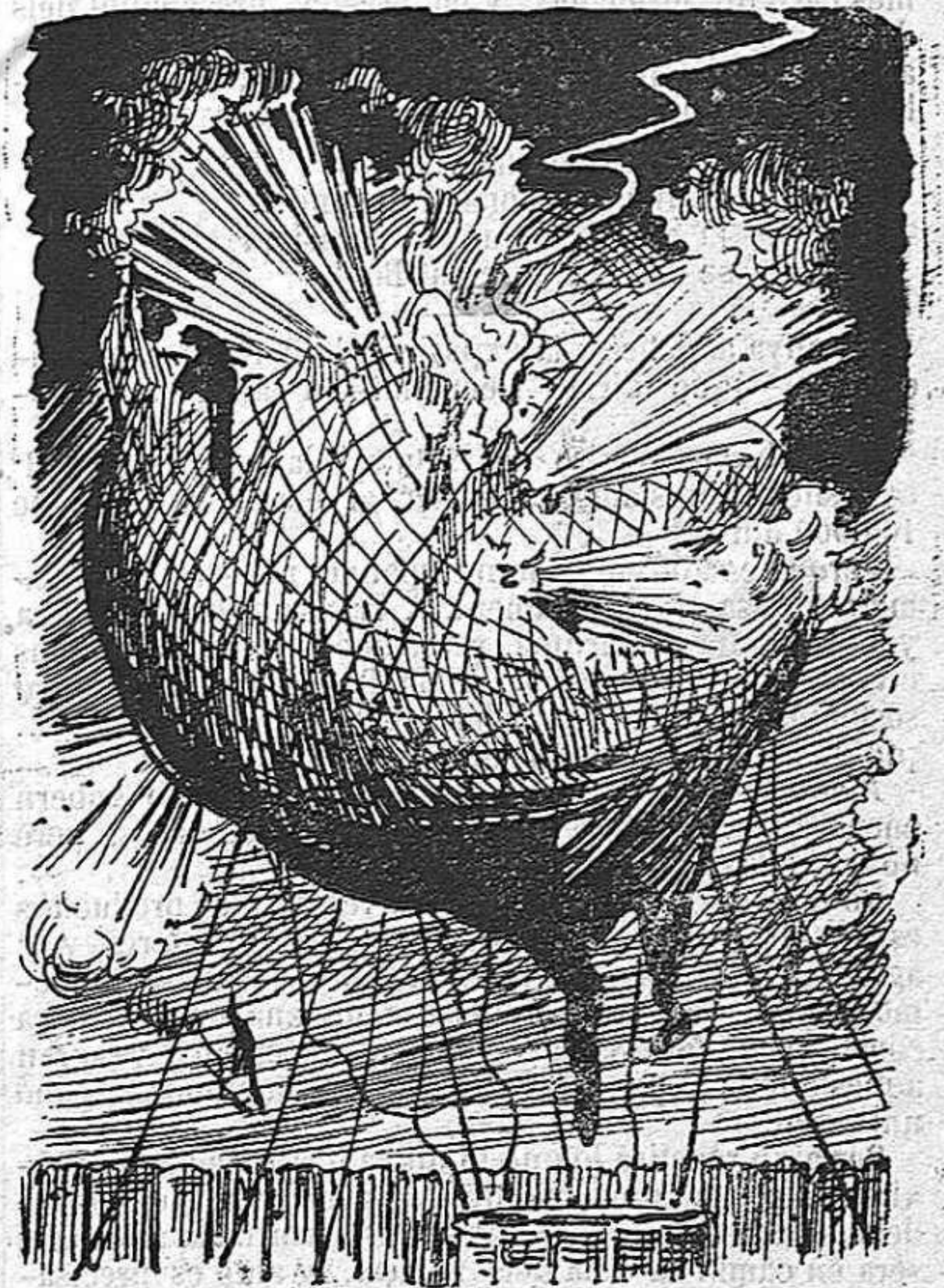
COSAS DE LA SENMANA.—LOS ENEMICHS DE LA EXPOSICIÓ.

Quan hi havia foch, no hi havia goteras.

Quan hi havia goteras, no hi havia foch.

Y deya 'l globo cautiú en lo moment de fer xuff! —Senyors exposicionistas poséu la barba en remull.

SANFAYNA.

Lo cel está seré y no 's mou un alé d' ayre.

Tot de un plegat comensa á percibirse un que altre borralló de núvols al un y al altre costat del horisó. Aquests borrallons son blanchs, com cotó fluix, y de mica en mica van extenentse com si 'ls inflessen.

Y al compás que s' inflan, van perdent la blancura: ja no recordan lo cotó fluix: ab sos tons plomissos y negrosos més aviat semblan de guata.

Y creixen y 's dilatan y tapan la blavor del cel. Los de la dreta percibeixen als de la esquerra, y guinyada va y guinyada ve, mentres van acostantse amenantadors y com més á la vora son, se guinyan ab més rancunia.

Ja no hi ha ningú que puga contenirlos: ja s' han trobat, y en un moment s' abrahamon, se refregan, se recargolan y van á tomballons per l' ampla atmósfera. A aquest se li esbotza 'l sarró de las pedras y en un instant quedan assoladas las vinyas de una comarca, trinxadas las teulas de una vila, esmicolats los vidres dels balcones y las finestras.

A l' altre se li cala foch al sofre, y á cada moviment etjega en totas direccions, un raig de llamps y de centellas y un pet de trons qu' esfereheixen.

¿Qui es capás de descriure la grandesa de una tempestat desfeta com la de la nit de Sant Joan?

Semblava que 'ls politichs de allá dalt sostenian un debat politich, ó que 'l rey de las húngaras y en Noce-dal, que ja fa temps que s' enfilan massa, corrian per aquellas alturas dirimint las sévas diferencias políticas.

A Barcelona, los carrers semblavan rius y 'l sostre del Palau de la industria, un garbell.

Fins un llamp va reventar lo globo cautiú. ¡Y no va caure aquell arch plé de pallaringas, colcat en un recó de la Plassa de Catalunya!!

Al revés, l' endemà de la pluja semblava que li havian rentat la cara, y encare feya més fastich.

La tempestat no ha sigut de molt tan forta en las Còrts espanyolas, al discutirse la politica del govern.

Aquesta vegada ha succehit lo de sempre: tan en l' atach com en la defensa, 'ls oradors han tret de la caps aquells arguments que ja estém cansats de sentir, sempre iguals, sempre monótonos.

- Que tú ets menos monárquich que jo.
- Que jo soch més monárquich que tú.
- Que l' éxit del viatge de la reyna 's déu á la virtualitat del govern.
- Que 'l govern se dona llustre á expensas de la monarquia.
- Que vull pujar.

—Que no 'm vull moure.
—Que tinch gana.
—Que jo encare no estich tip.

¡Quina degeneració!

Han fet tot lo possible per fastidiar al país, fins a lograr que aquest no se 'ls escolli, y han acabat per fastidiar-se a si mateixos. Tal es lo seu estat que avuy ja ni menos saben barallarse.

Será precis sanear l' atmósfera, costi lo que costi, mal lingui de desencadenarse una tempestat com la de la nit de Sant Joan; mal s' hajan de posar en evidencia certas goteras de una certa casa, y mal en fi 'l globo més inflat haja de reventarse.

¿Quin dia será que 'ls núvols enemichs comensin a acostarse amenassadors, saturats de rabia eléctrica y llansantse terribles guinyadas?

¿Saben que l' espectacle qu' están donant los carlins en aquest precís moment històric, es de lo més deliciós que 's pugui veure?

Que temps endarrera 's dividis la confraria en mestisos é integros, entre aficionats a rosegar la carn y amichs de rossega 'ls ossos es cosa que no tenia res de particular.

Pero que avuy surgeixi una nova divisió en lo camp dels integros y que s' estiguin mesurant las peras á quarto l' impertèrit Nocedal y 'l rey de las húngaras en persona, aixó sí que no podia esperarse.

Nocedal representa la puresa dels principis carlistas. Ell vol la monarquia rodejada de tots los atributs que li corresponen: argollas, mordassas, potros y fogueras per rostir als impios y als recalcitants. Es un carlí del morro-fort, y al seu costat hi está tota la gent de pit pelut y qu' escupen pels ullals, los cabecillas més tremendos y sobre tot aquells capellans singlars que ab lo mateix desembrás manejan lo calze que 'l trabuch.

En cambi, al costat del rey del As d' oros s' hi han posat tots los carlins dametas, com en Llauder, que de una hora lluny puden á pomada y á *zinagrillo*.

Lo rey tanoca excomunica á n' en Nocedal, qu' es més carlí qu' ell mateix, y en Nocedal, prescindint dels debers de la obediencia cega que imposan las doctrinas absolutistas, se prepara á reunir un Congrés de notabilitats carlindas, per destronar al seu amo y senyor.

¿Quin desafío, ma noy!

¿Tothom se dona al dimoni!...

¿Y ara 'l dol que aixó ocasioni se despedirà á Sant Boy!

Espanya assistirà á la exposició de París; pero no oficialment—¡que diria Alemania!—hi assistirà oficio-sament.

Lo govern favorirà per sota má la concurrencia d' expositors, prestantse a gastar al efecte la suma de 100,000 duros.

Perque es alló: lo govern espanyol no s' vol comprometre massa descaradament. A Fransa hi ha República y aquí tenim monarquia, y vés que dirian las nacions civilizadas. Pagar tribut á una República, ab la qual sostenim la major part del nostre comers exterior... ¡quina abdicació per part de nosaltres!...

Nada, nada... s' hi va y no s' hi va... Lo govern encén á la República una vela de 100,000 duros; pero no li resa cap oració.

No importa; d' aixó se 'n encarregarán los productors espanyols guiats per un doble impuls, l' interés y l' agrahiment. Si 'ls governs fan l' orní quan se 'ls demostra que la llibertat moderna dimana de la famosa constituyent de 1789, los pobles ho recordan y veneran aquesta fetxa, que no es ja una gloria francesa, sinó universal.

Per aixó repetiré lo que hi dit tantas vegadas: la próxima Exposició universal de París, no será l' exposició dels governs, al quals la digestió 'ls perturba la memoria; será en cambi la festa dels pobles... y aixó es precisament lo que Fransa volia y lo que volem tots.

S' enten, tots los partidaris de la aliansa de la República y 'l Traball.

¿De qué depen devegadas la tranquilat de las nacions!

Un metje alemany assegura que 'l nou emperador patex fa temps una otorrea purulenta.

Vostés preguntarán:—¿Y qu' es una otorrea?

Vaig á explicarho: es una especie de reuma de la orella ab flux de pús; res, una pelitosa que no val la pena.

Sols que quan los atachs que produheix son una mica forts, li sobrevenen al malalt grans accessos de ira, una tendencia invencible á la destrucció, una irritabilitat extremada, y hasta, si tan fort es l' accés, pot arribar á perdre la rahó.

Ara, supósine que al nou emperador de Alemania li comensa á fer mal l' orella, y li surt més ó menos pús.

—Ja tenim la otorrea, dirán los francesos, y pèl que pugua ser farán bè en prevenirse.

Lo malalt, observa 'ls preparatius y s' incomoda: los dolors aumentan, lo flux de pús va sent més fort á cada punt, li vé la rauxa de destruir á la Fransa y llansa 'l seu exercit á la frontera y 's rompen las hostilitats.

¿Qui es capás de preveure las conseqüencias de aquest petit dolor d' orella?

¿Y que 'ls pobles estiguin abocats á semblants perills,

per no voler comprendre que la República está exenta de aquestas dolencias individuals que gravitan sobre tota una nació y las més de las vegadas sobre tot un continent!

P. K.

AL HÉROE DE BARCELONA.

SONET.

Arcalde benemérit sens igual
de frach, corbata blanca, vara y guants
que ab los tús pensaments extravagants
t' has conquistat un nom casi inmortal:
jo t' faria una estatua colossal
y t' canonisaria com als sants.
No es raro que no portis los gegants
qu' estufante 'ls fas prou, ipavo real!
No sols un marquesat mereix ta rara
y superabundant sabiduría:
jets digne de corona y teni' esclaus...
¿A un geni així, darli una trista vara?
¿Una vara no més?... Jo n' hiitaria
més que no 'n pren un toro dels més braus.

M. BADIA.

A foguerada-boulangérista va de baixa.

Un dels partidaris més acérrims del general de café concert, com va dirli un dia en Ferrý, M. Pau Deroulede 's proposava sortir diputat per la Charente, y á pesar de fer gran forsa de vela, dels tres candidats que 's presentavan, sigué 'l que alcansá menos número de vots.

Los que consideravan lo boulangérisme com un gran perill, avuy reflexionan y diuen:
—¿Qué n' eram d' aprensius!

Perque la veritat es, que 'l general Boulanger va treure las unglas avants d' hora.

Pera seguir la carrera de dictador s' ha de saber guardar un gran dissimulo, y 'l general Boulanger, desde 'l primer moment va ensenyar las cartas.

Y ha perdut la partida.

Lo nou emperador de Alemania ha llegit lo discurs del tronó davant del parlament.

Es un document pacífich, en lo qual parla de Austria, de Italia y de Russia, sense dir ni una paraula de Fransa.

De Fransa no n' ha parlat
com si Fransa no existís.
Després de tot, bèn mirat,
més val aixís.

Lo Suprem consell de Guerra, en la qüestió del sant y senya ha donat la rahó á n' en Martínez Campos.

Lo Capitá general de Madrid no ha de pendre 'l sant y senya mes que del rey, de la reyna ó del príncep de Asturias.

Y 'l príncep de la milicia

ha quedat
estufat
al veure que li davan la rahó
Pero veyam: ¿la té?—Cá, no senyó.

En Martínez Campos, durant la ausencia de la Cort prenia 'l sant y senya de la infanta Isabel que no es reyna, ni princesa.

Donchs prenia 'l sant y senya, de qui no devia pendrel... y faltava.

Després va dirigir-se al ministre de la Guerra, qu' era superior seu, en termes irrespectuosos.
Y va faltar á la disciplina.

Pero l' heroe de Sagunto
desde alló del garrofé,
ja pot fer tot lo que vulgui,
qu' está vist, tot li está bè.

Declaracions del Correo catalán.

D. Carlos era un bon home. Totas las iniquitats que 's van cometre durant la guerra carlista, van durse á efecte contra la voluntat de D. Carlos.

Un hom' no pot menos de conmourer's al llegir aquestas cosas:

Los fusellaments de 'n Savalls y de 'n Tristany, los crims del cura de Santa Cruz, las violacions de Cuenca, los saqueigs de Granollers é Igualada, tot aixó 's feya per desacreditar á D. Carlos, aquest anyellet ignocent y sense mácula de la causa carlista.

***

La broma va durar no més que cinch anys.
Cinch anys de iniquitats, de crims y d' escándols.
Y ell va estar sempre patint d' esperit no adonantse de lo que succehia, fins que la sanch va cubrirlo enterament.

¡Santa ignocencia!

Escoltin: si no tinguésem generals per l' istil de 'n Martínez Campos, estariam condemnats á morirnos de tristesa.

¡Sort qu' ell, en los instants de major aburrimient, tot ho anima ab las sévas ocurrencias!

Aquest dia exclamava:—¡Potsé 's figuran que hi caygut d' un niu!

Y parlant de lo de Sagunto deya:

«Si vaig faltar á la ordenansa va ser perque aixis m' ho aconsellava la conciencia, y lo cert es que si no ho hagués fet jo, ho hauria fet qualsevol capitá ximple que li hagués passat pèl senderi.»

¿Han vist may ingenuitat com aquesta?

Al autor de aquestas declaracions, per més príncep de la milicia, que pretengui ser, se li treu lo llorón del cap y se li coloca una gorra de cop; se li pren l' espasa y se li dona un bergansi.

Y se 'l agafa, y se 'l envia á dida.

CARTAS DE FORA.—L' alcalde de Caldetas la nit de Sant Joan va posarse furios, ab motiu de haverse barrallat uns joves. La proba de que va perdre l' oramus ho demostra 'l següent fet. Armat de la vara va dirigir-se á la gran fonda de Vidal, resolt á posar prés ¿a qui dirían? ¿A un piano de manubrí! En va se li demaná l' auto del jutje que l' autorisès per penetrar en la fonda, en Sech de 'n Bleda—que aixis s' anomena—respongué que no 'l necesitava per res, y per sintint en posar prés al piano tractat de violentar las portas del aposento ahont aquest estava guardat. ¡Inútil empenyo! Las portas no cediren ni á cops de martell, ni á forsa d' escarpa, de manera que fins l' endemá á las vuit del matí, 'l ditxós piano no caygué en poder de l' autoritat local de Caldetas.

Ara bè, del allanament de morada, del abús de apoderarse de una cosa agena y de la usurpació de atribucions se n ha donat coneixement al Jutje de primera instancia O molt m' enganyo ó m' sembla que aquest piano de manubrí farà ballar al alcalde de Caldetas.

Ha produhit gran escándol á Cornellá 'l remitiplé de calumnias y falsedats publicat pèl rector de aquell poble en lo *Diari de Barcelona*. 'L tema, 'l verdader *papu* de aquest pobre rector es l' escola laica cada dia més próspera y concorreguda, de la qual diu que la sosté la masoneria. Encare que á la escola laica no s' hi ensenya la doctrina, tampoch s' hi ensenya á dir una casa per altre. Tinguiho entés lo rector de Cornellá.

Un jove del Vendrell, cansat de viure, va clavar-se un tiro. y després de haverse practicat l' autopsia al cadáver, aquest fou enterrat en un ninxo del cementiri de la vila. Pochs dias després lo rector passí un ofici al jutje, dihentli que manès desenterrar acte seguit al suicida, per haver mort sense rebre 'ls sacraments de la Iglesia. Naturalmente, lo Jutje no va fer cap cas del ofici del rector.

Y ara figurínse l' assombro de 'l poble del Vendrell, quan poch dias després de aquest fet, lo mateix rector que volia desenterrar al indicat jove, celebrava en la iglesia uns solemnes funerals per l' etern descans de la seva ánima. ¡Oh poder dels quartos, que á tothom feu ballar al drinch que feu! Aquí tenen á tot un rector, que sense treure's la sotana y pèl sol import de uns funerals, ha fet una planxa de las més divertidas!

LOS QUE HAN DE DAR L' EXEMPLE...

RECORDAN lo que diuen aquells quadros de mármol colocats en certs recons dels jardins de la ex-ciudadela?

Siendo estos parques y jardines propiedad de...

¿De qui?

Fins avuy deya de todos los ciudadanos; pero d' ara endavant s' haurá de modificar: l' amo del Parc, segons las senyas, es un concejal

del nostre ajuntament.

Era la nit de Sant Joan. Pèl passeig de las magnolias dels Jardins de la ex-ciudadela s' hi veyan escasas personas: la gran massa del públich s' havia estacionat davant del Palau de la Industria, sentint los corsos y la banda de 'n Rodoreda.

¡Quinas magnolias més hermosas! ¡quina olor més dolsa despedían!

Era tal l' atractiu d' aquellas preciosas flors, que un subjecte que passava per allí no va poguer contenirse y ¡plam! sense pensar en l' atropello y violació que cometia, se fica dintre de un quadro de vert y 's disposa á arrancar una magnolia.

Se 'n adona un vigilant y corra á detenir al atropellador.

—Fassi 'l favor de sortir d' aquí: no 's pot tocar res.

—Yo si que puedo.

—No senyor.

—Tengo permiso de D. Ignacio Fontrodona.—

Lo pobre vigilant arronsa las espatllas y l' altre, ab l' accent més ridícul que pot imaginarse, anyadeix tot satisfet:

—¿Qué tal?—

Com qui diu:—No te la esperavas aquesta!

Arrencada la magnolia, 'l valent arrencador va tirar passeig avall ab ja matixa tranquil·litat que 'l que ha realitzat una acció meritoria y 'l vigilant se 'n va tornar tot moixó cap al seu puesto

—Bé—dirán vostés—potser aquell fulano va usar del nom de don Ignaci sense autorizació...—
No senyors, nó: ja anava ben despatxat de papers. Si l' haguessin seguit, haurían vist com se reunia ab lo senyor Fontrodona en un grupo que s' esperava més avall.

Y un minut després haurían tingut també la satisfacció de veure la hermosa magnolia en mans de... ¿de qui dirian?

¿D' un altre madurot com don Ignasi? ¿de don Ignaci mateix?

No senyors; lo personatge que lluhia la magnolia del Parch nostre, era un republicà dels més republicans; don Modest Lafont...

Y viva la justicia! y viva la lley!

Perce't que 'l senyor Fontrodona, no sé si en broma ó en serio, com si compengués que aquestas cosas no s' fan, deya després en mitj del grupo:

—¡Ara no ho diguin á ningú aixó!—

Lo cas es absolutissimament históric, tan históric y positiu que ningú 'l desmentirà.

Ara fassin lo favor de dirme qui representa pitjor paper en aquesta escena: si 'l concejal que autorisa la falta, ó 'l republicà que passeja magnolias que no son sévas ó 'l pobre subjete que, sense que hajan de ser per ell, se presta á arrencarlas.

Y ara tinguin també la bondat de dirme de qui es lo Parch de Barcelona.

—Ja estém ben arreglats ab semblants administradors!

A. MARCH.

UN PLAN.

Veyent que la Exposició poch á poch va decayent, s' ha organitzat una junta per veure si hi fa anar gent Y aquesta junta, al objecte de cumpir milló 'ls seus fins, ha publicat una arenga hont diu als barcelonins:

«Qualsevol y qualsevolga que tingui una idea, un plan, un projecte practicable, un penament important; en fi, una cosa que pugui reanimar la Exposició, que fassi 'l favor d' enviarho escrit á la comissió.»

A teuent aquesta súplica, m' hi posat á meditar per veure si acás trobava un plan que pogués anar. Y á copia de da'ni voltas, al fi hi lograt concebir un projecte de gran éxit: veyám qué hi tindrán que dir.

¿Per qué no hi va gent al Parque?

Lo mouu es evident: perque tot lo que allí ensenyan, la vritat, no te alicient.

¿Qu' es pues lo que 's necessita per salvar la Exposició?

Donarhi espectacles mónstruos, tremendos, de sensació.

Aixó de coros, tonts màgics, bandes, focs artificials

é iluminacions á giorno tot son cosas molt trivials.

Ara 'l públich ja no 's paga d' un petardo ó d' un concert; ara vol impressions novas, d' alló que fa quedar vert.

Per xó jo, que crech coneix l' esperit barceloni,

escamparia un anunci que en resúm vingues á dir:

—«Avuy gran funció en la plassa de la gran Exposició;

¡gran sorpresa! ¡gran xibarril ¡gran gresca! ¡gran explosió!

»Disfressat de ballarina, lo senyó arcalde primé ballara unas malaguenyas d' aquellas d' ¡echa! y ¡olé!

»Luego, dalt d' un velocípedo, lo simpálich Nas-vidal recorrerà un llarch fil-ferro estirat de pal á pal.

»Després tots dos, vestits d' àngel, perque aixís fassi més fi, cantarán la Pobre chica acompanyats d' un violí.

»Per fi de festa, don Paco firmará la dimissió del puesto que avuy ocupa, y... s' ha acabat la funció.»

¿Qué m' hi diuhen? Ja 'ls prometo que si aquest plan va endavant t'è d' ha erni una entradassa que aquells jardins vessarán.

Fins la gent més escurada, la més pobre que 's coneix, voldrà veure com l' arcalde balla, canta... y dimiteix.

Aquest es lo meu projecte: si mereix aprobació, no vull que 'm donguin cap premi ni cap condecoració.

Ja m' accontento ab l' aplauso

que 'm donará la ciutat, quan tots los periódichs diguin que jo soch qui l' ha iniciat.

C. GUMÁ.

DON CARLOS Y 'LS CARLISTAS.

E fixo que si no fossin los carinyosos consols que las húngaras li prodigan, á horas d' ara don Carlos ja s' hauría tornat completament boig.

La seva existencia es una agitació continua. No para ni reposa un sol moment. Tan aviat es á Venecia com á Graiz com á la India. Pero aixó encare no seria res, si 'ls seus partidaris no l' omplis-

sin de digustos.

Ara ultimament se li ha sublevat en Nocedal, ¡en Nocedal, l' àliga del carlisme!

Don Carlos li ha escrit una carta trayentlo del partit. Pero en Nocedal que no 's para en barras, ha expulsat del partit á don Carlos.

Un pas més y tenim á don Nocedal I, rey d' Espanya.

Fins á cert punt, seria aixó lo més just y equitatiu.

—Carlets—podria dir en Nocedal al seu ex-Senyor—no li han ofert també la corona de Fransa? Pues qué dissela per vosté y deixim la d' Espanya á n' i. Vosté, qu' es mitj liberalot, segons acaba de declarar, seria molt apropiat per Fransa. En cambi, jo soch més del gust d' Espanya, perque jo no transigeixo ab lo progrés, jo defenso la inquisició, jo...

Lo qu' es d' aquesta feta, si Déu no fa un miracle, lo carlisme es mort.

Pero, mort y tot, es precis viure alerta.

Aquest partit es com un gos rabios. Viu, mossegava: mort, empeará l' atmósfera.

FANTASTICH.

u' esparverat estava l' altre dia en Martinez Campos contra en Casola, contra en Sagasta, contra tothom... ¡y qué va dirne de cosas!...

Pero en Sagasta li coneix lo genit, y posantse 'l ab carinyo sobre la falda, va anarli tirant lo péll avall, deixantlo més tranquil que un gat quan fa ron ron, y més lluhent que un barret de copa respallat del dret.

Sagasta será tot lo que vulguin; pero per domesticar gats dels frares, ni en Bonnyet.

Lo parlament alemany va obrirse ab gran ceremonia. Al entrar l' emperador, lo general Huellesem portava la ganiveta imperial desenvainada, lo general Stubberg lo globo imperial, lo general Stiehle 'l cetro, 'l conde Stölberg la corona y 'l general Blushenthal la bandera.

Ja 'm sembla que sento á D. Juan Valera:

—¡Cuanto chirimbolo!

¿Quánta gent calculan que hi havia en lo Parch la nit de Sant Joan?...

Vinticinch mil, trenta mil personas, péll cap baix?

Donchs en los torniquets de las portas no van recaudarse més que 13,000 pessetas.

No s' assombrin del resultat.

Avuy la gent per estolvir una pesseta, barrina molt. Jo per la mèva part vaig veure á un casat que duya la seva senyora á la butxaca.

Per frescura, ningú com en Sagasta, 'l qual, parlant de las dissidencias de la majoria, deya:

—«No dich jo que no hi haja qui procuri dar-me disgustos; pero lo que hi ha es que jo no me 'ls prenh.»

Segueix lo consell de un metje que un dia, per lo que 's véu, li va dir:—Senyor Matéu sobre tot, cuydis lo fetje.

Un vehi de Santander va tenir la humorada de pintar de negre la fatxada de la casa en que vivia, y la comissió de ornato públich del Ajuntament va denunciarlo.

¿Y com dimontri no denuncian als Pares capellans?

Perque ells també portan la fatxada tota negra, y l' ornato públich ne val de menos.

Lo conservador Sr. Silvela ha pronunciat un discurs al A teneo de Madrit dihent que á n' ell no l' assusta 'l sufragi universal, mentres existeixi...

¿Qué dirian?

¡La inercia del cos electoral!

Es á dir que tothom tingui vot y que ningú voti.

¿Qui era més sabi, en Silvela ó Pero-Grullo?

Pero ab miseria ó sense, vingui 'l sufragi universal y vingui quant antes.

Que si 'l cos electoral no 's belluga ja 'ns encarregarem de ferli unas bonas fregas. Ab esperit democrátich.

Llegeixo:

«Prompte 's colocarán varias campanas á la Exposició per 'avisar las horas en que 's tanqui.»

¿Campanas? La de Gracia 's compromet á no tocar fins que arribi l' hora de avisar á passar comptes.

Que 's de tot lo que ha de succehir á la Exposició lo que 'ns farà més gracia.

Quan va venir la reyna regent va colocarse sobre l' entarugat dels passeigs, una capa d' arena fina, molt fina, finissima.

Ha marxat la reyna regent y s' ha colocat sobre 'ls tarugos una capa de palets que foradan la sola de las sabbas.

D. Francisco desde l' altura del seu carruatje 'ns tracta á tall de súbdits.

Divendres de la senmana passada va calarse foch á la nau central de la Exposició.

L' electricitat, causa del desastre, va equivocarse de un dia.

Perque ja es sabut que 'ls focs se fan la vigilia de Sant Joan y no l' ante-vigilia.

L' endemà-passat, grans goteras.

Los magnífichs treballs del Institut geográfich-estadístich van sufrir notablement.

Los facultatius del Institut podrán dir:—Nosaltres varem enviarhi planos y memorias, y se 'ns han tornat sopas.

Ditxosa terra la de Barcelona y gran sórt la del seu arcalde, ja que hasta 'ls treballs científichs més árits se li tornan sustancia.

Lo foch va reduhirse á cremar uns quants cortinatjes y l' escut real.

Y ara 'ls tribunals s' ocupan activament del assumpto.

Perque un foch que crema escuts reals, per forsa ha de professar ideas molt subversivas.

Párrafos sueltos de la carta del Terso á n' en Nocedal. «Estoy muy enojado contigo.»

Lo tracta de tú! Ja se sab: «entre carcas y soldados, cumplimientos excusados.»

«No hay más que una bandera: la mía.»

Si, y no més que un pendó: ell mateix.

«Partí para la América española, ávido de reconfortar mi espíritu.»

Y per veure si las americanas son més salameras que las húngaras.

«El deber de nuestra prensa es mantener la fe entre nuestros adeptos.»

Es veritat: la fe y l' autals.

«Los ejemplos de mis augustos antecesores me han enseñado á no temer el número.»

Per aixó llavors de Oroquieta las espuelas se li clavavan á las ancas.

«Dios te ilumine.»

A lo qual podrá dir en Nocedal.

—Y á tú, Déu te 'l torni.

Davant de la estatua de Colón:

—¡Vaya una cosa més extranya!

—¿Qué?

—Que hajan colocat la estatua sobre aqueixa especie de timbre. ¿Qué dimontri representa aqueix timbre de metall daurat?

—¿Que no ho véus? La bola del món.

—Si no més n' hi ha mitja.

—Oh, es que Colón no va descubrirné més que la meytat.

Llegeixin, llegeixin que n' hi ha per conmour'e's.

A Belgica acaba de declararse en quiebra un convent de monjas.

Y en lo passiu hi figuran 600 franchs ¿de qué dirian? 600 franchs de cigarros!

Una comunitat de monjas ab lo cigarro á la boca ¿qué me 'n diuhen?

A no ser que se 'ls pipessen los pares capellans que solen visitarlas.

Sembla que 'l brigadier Correa será nombrat subsecretari del ministeri de la Guerra.

Vet' aquí lo que li ha faltat á n' en Cassola.

Correlja.

Hi ha metjes á Alicante que han prohibit als seus clients l' us del tabaco estancat, en vista de las molts malalties que ocasiona á la gargamella.

Y ab tot y aixó diuhen alguns que la Tabacalera s' arruina!

No seria mal que per rescabalar-se montés ara una societat dedicada á la cura dels ganyots irritats.

Que lo que pert en fumadors ho guanyi en malalts y tot se queda á casa.

ENDEVINALEAS

XARADA.

—¿Qui li ha fet eixa total tan caya, D.ª Maria?
 —Un jove que aquí escribía ó més ben dit, un xaval.
 —Pues tè molt bona hu-tercera
 —Cà, si sempre està hu-segona; pero aixó sí, ab poca estona las compon, a la carrera.

A. GIBERT.

MUDANSA.

Una total y una tot á ca la Tot van robar y lo seu fill va muntar á la tot sense dí' un mot. Y pensant qu' era molt tota tota en má pèl camp volava, y una total li mirava desde 'l balcó la Carlota.

LINET DEL PONT.

TRENCA-CLOSCAS.

D. PERE PERDIS.

MASNOU.

Formar ab aquestas lletras lo titul de una pessa catalana.

J. P. DE VIDRERAS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: peix.—Tercera: se 'n passan molts.—Quarta: gran ciutat.—Quinta: ne fan los mestres de casas.—Sexta: número.—Séptima: consonant.

J. T. ANGULA.

GEROGLÍFICH.

∴
+
MIIM
∴
PST
I

PELARINAS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-pi-ta-ni-a.
2. ANAGRAMA.—Magi-Maig.
3. GEROGLÍFICH.—Sis per trenta, igual á xexanta per tres.

Han endevinat las tres so'ucions los ciutadans Miranius, Pep Mascota y Salargada: n' han endevinadas 2, Pepet de ca 'l Tiá, Un Desesperat, Pau Micos y Un Vilanovi; y 1 no mes P. M. P. y Romancero.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans C. Corrons, A. Traniug, E. Garibaldi y Guerrero, Pep Ramogosa, L. Lopez y Lopez, Pau Pelgrim, G. I. L., Roca Xala, Un de la Barceloneta, J. O. de La Bisbal, y Dos Tranquils: Lo que 'ns envian no fa per casa.

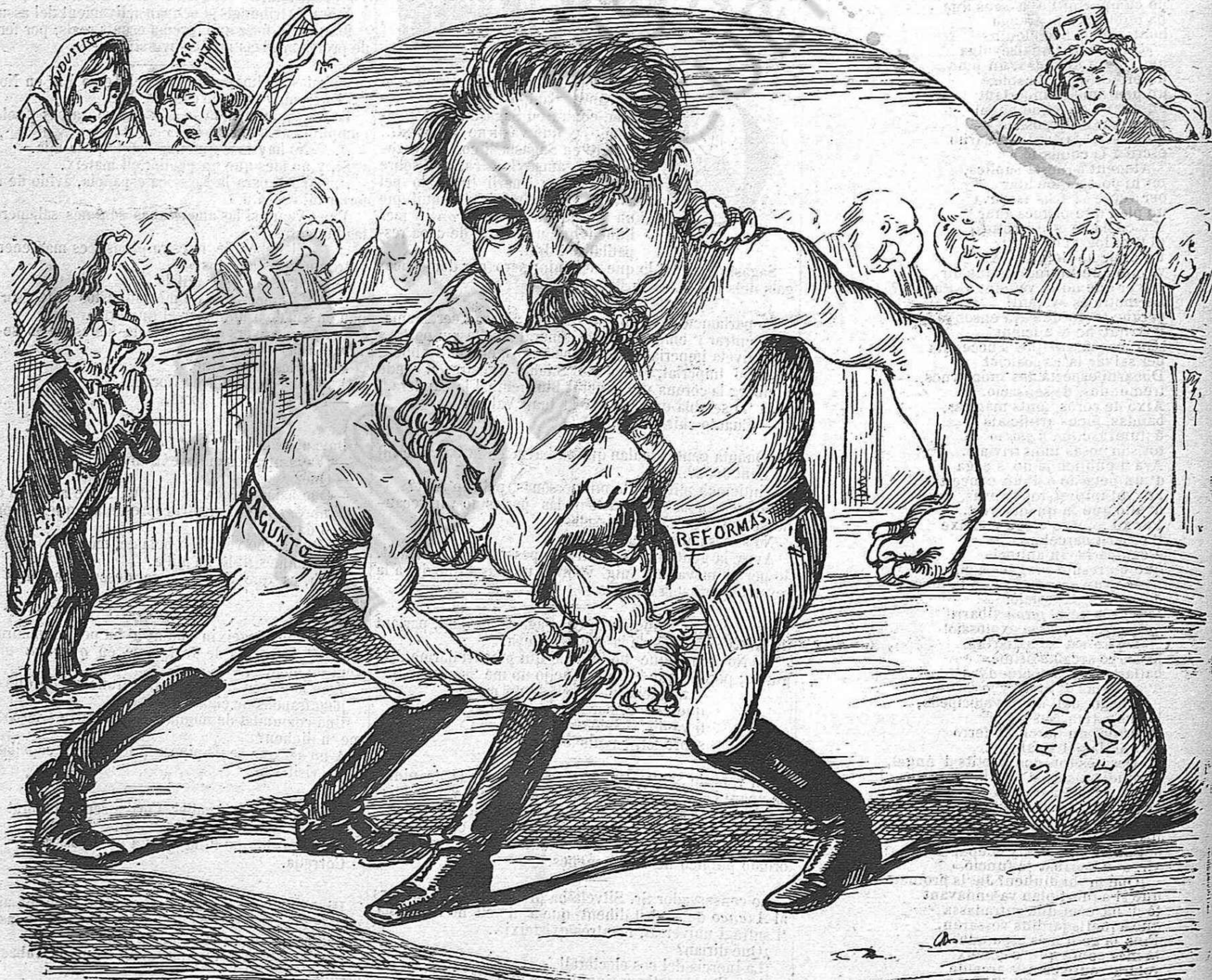
Ciutadans Noy de Sans, Pepet de ca' l Tia, Mut Xerrayre, B. Benet y B., Joseph Abril, Miquel de la Bomba, E. Casellas, A. G. y Pl, Marqués de las Arengadas, J. Puigmeu, P. de ca 'n Tunis, Amorosa, Pep Botella, J. S., R. y T., J. T. Angula y Un ballet: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada J. Ayné Rabell: Va bé la poesia.—César Tomás: Es lluxeta y té poca novetat.—Pallaringas: Efectivament es incorrecta y hasta un xich perillosa.—Enrich Banús: Té un defecte: es massa llarch y diluït.—Job Lestemar: Van bé.—Pepet Simpatich: Lo sonet queda acceptat; l' altra poesia es massa atrevida.—Faló: La de vosté queda acceptada y se li agrabeix.—Lluís Salvador: Ja pensém ab vosté. Lo sonet que 'ns envia aquesta senmana no 'ns fa 'l pes.—J. Puig Cassanyas: Esta molt bé.—J. Roig C.: Es molt incorrecte.—Dr. Tranquil: Va bé.—J. de Pons y R.: Seria precis que 'ns dongués més detalls: Per qué la van expulsar? En quina qualitat era pensionista? Diguim'ho tot.—S. Nuñez Bey: Aprofitarém alguna cosa.—J. G. (Sant Quirse) y P. G. (Vilaseca): Si 'ls enteném que 'ns pelin.—P. Talladas: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remet.—Ramonet R.: Per l' objecte es massa llarch. Ho aprofitarém per la «Esquella». ¿Per qué no 'ns envia alguna cosa curteta y ben rexinxolada?—J. M. Bernis: Aprofitarém alguna coseta.—Pere Galindayna: Ho publicarém a l' «Esquella».—Frascuelillo: Va bé.—Picio Adam y C.: Idem.—Follet: Procurarem insertarlo.—S. del Palau: Aprofitarém la segona poesia: la primera no té prou punta.—Linnet del Pont: La primera de vosté es molt incorrecta, y la segona no es del género que preferim.—F. de P. Juanico: Alló que deyam de «Francisco» la senmana passada, anava per vosté. Los versos que 'ns envia en la present senmana son molt defectuosos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch de' Teatro. 21 y 23.

LOS GLADIADORES.

La causa que mou als dos es per cert molt espanyola: l' un ha perdut la cassola y l' altre ha perdut l' arrós.